

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЯ УПЦ КП ФІЛАРЕТ № 3 (139) 2015

22 березня 2015 року, у четверту неділю Великого посту, Православна Церква згадує пам'ять визначного богослова преподобного Іоана Ліствичника, який був ігуменом Синайського монастиря. Також сьогодні Церква святкує день сорока мучеників Севастійських, сорок воїнів римського XII легіону, які загинули у 320 році біля міста Севастія, нині турецьке місто Сівас, за відмову зректись християнської віри.

Напередодні, у суботу ввечері, з благословення Святішого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета патріарший намісник митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній звершив Всенічне бдіння у Володимирському кафедральному соборі, а в неділю Патріарх Філарет, який напередодні повернувся після лікування до Києва, очолив Божественну літургію. Його Святості співслужило духовенство патріаршого собору.

Звертаючись до вірних, Святіший Патріарх наголосив, що ми не порушу-

ПАТРІАРШЕ БОГОСЛУЖІННЯ У 4-ТУ НЕДІЛЮ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

ємо заповідь Божу «Не вбивай» коли захищаємо свою землю. З огляду на важливість слів Предстоятеля Церкви наводимо розшифроване повністю недільне звернення Патріарха Філарета.

«Дорогі браття і сестри.

Ви знаєте, що я знаходився у Відні в лікарні на операції. І коли я лежав на ліжку облупаний трубками й дротами, і не міг рухатися, ні встати, ні походити, – тоді, лежачи на ліжку, я згадав Надію Савченко. Вона теж облупана, але не дротами й трубками, а болями. Я борюся за життя, а за що вона бореться? Вона бореться за правду, за істину, за любов до України.

Чи маємо ми право захищати свою землю, чи ми такого права не маємо? Подумайте. Бо нам кажуть, що треба підтримувати мир, не воювати, не захищати свою землю. В чому полягає правда і де корінь зла?

Корінь зла знаходиться у тих людях, які живуть в Донбасі, і тих, які знаходяться у Москві.

В чому неправда тих, не всіх, а тих сепаратистів, які живуть в Донбасі?

Неправда в тому, що вони не визнають, що Донбас – це віками українська земля. І там жили й живуть українці. Поїдьте ви по селах Донецької чи Луганської області. Там живе корінне населення. Ким вони себе вважають, росіянами чи українцями, якщо вони розмовляють українською мовою? Вони українці. А сепаратисти хто? Це люди, які приїхали з Росії й інших республік Радянського Союзу чи Російської імперії і оселилися на українських землях. І українська земля радо прийняла їх. А тепер що вони хочуть? Вони хочуть українську землю приєднати до Росії. Тому створили так звану Донецьку народну республіку, Луганську народну республіку. Що це за

республіка з одного чи двох десятків районів? Чи може така республіка існувати? Ні, не може. Розуміли вони, що роблять? Розуміли. А що вони хотіли? Вони хотіли цю українську землю приєднати до Росії. І Росія хоче приєднати Донбас так само, як приєднала Крим.

Де правда, за українцями, чи за сепаратистами, які хочуть продати Україну, замість того, щоб бути вдячними, що українська земля дала їм притулок, дала їм життя, бо вони народились там? Вони хочуть продати українську землю так само, як продав Юда свого Вчителя Господа Ісуса Христа. Зрадництво у всі віки залишається незмінним, – чи то Юда продає свого Вчителя, Який обрав його учеником, дав йому силу звершувати чудеса, а він його віддав на розп'яття, чи так як оці. Жили, їли український хліб, отримали життя, а тепер хочуть землю, яка їм не належить, віддати Росії. Справедливо вони поступають? Кожна розумна людина скаже, що не справедливо. Вони звершують неправду, чинять проти своєї совісті.

Як ми повинні поводити себе? Чи маємо ми право на захист своєї землі, чи, як кажуть деякі церковні діячі, треба зберігати мир. Так, ми за мир, бо Христос приніс на землю мир. Але Христос приніс на землю справедливий мир, а не неволю. Ми не хочемо жити в мирі, але в неволі. В неволі ми жили багато століть. Ми хочемо жити в мирі, але в свободі. Тому ми маємо Божественне право захищати правду, свою свободу, свою землю і справедливий мир.

Тоді нам кажуть: ви як християни порушуєте заповідь Божу: не вбий. А ви убиваєте. І тут слабка, духовно немічна людина розгублюється. Як же так, Господь сказав: не вбивай, а я повинен убивати, захищаючи землю?

Продовження на 2 стор.

Початок на 1 стор.

Чи можна, захищаючи свою землю, вбивати, позбавляти життя? Це така дилема, що не кожна людина може розібратися в цьому. Як же християнин, який повинен виконувати всі заповіді, в тому числі й заповідь: не вбивай, захищаючи свою землю, повинен вбивати? Чи є це вбивством? Ні, браття і сестри, це не є вбивство. І це не є порушенням Заповіді Божої. Чому?

Ось ми читаємо кожної неділі ввечері акафіст Покрову Божої Матері і там є такі слова, коли Мойсей піднімав руки, то Ізраїль перемагав ворога Амалика, а коли опускав руки, то Амалик перемігав. У чому полягала така поразка й перемога? В тому, що вбивали один одного. І Бог не засуджував Мойсея за те, що він піднімав руки й Ізраїль перемагав Амалика.

Згадаємо суддю Ізраїльського воєначальника Гедеона, який з малим військом переміг більше військо супротивника. Чи можна було Гедеону захищати Ізраїльський народ і вбивати ворогів? А йому в цьому допомагав Бог, Той Бог, Який дав заповідь: не вбивай.

Візьміть пророка царя Давида, який відсік голову Голіафу, тобто вбив велетня, щоб спасти свій народ, щоб той жив у свободі.

Візьміть Естер, яка принесла голову воєначальника ворога Ізраїльського народу. Вона це зробила з допомогою Божою.

Тому, дорогі браття і сестри, ми не порушуємо заповідь Божу: не вбивай, коли захищаємо свою землю. Ми не йдемо захоплювати чужі землі, а захищаємо своє. Ми миролюбивий народ не на словах, а на ділі, бо ми віддали свою ядер-

ну зброю, будучи третьою по силі ядерною державою у світі. То чи не свідчить це про наше миролюбство?

Ви подивіться, як Росія захоплювала Крим. Там ми не стріляли, а вони захопили силою і обманом. Тому ми маємо право захищати свою землю, захищати правду і свободу.

Надія Савченко, страждаючи, захищає свою Батьківщину, є прапором України, прапором незламності, прапором нашої перемоги. І не тільки вона. А подивіться скільки наших воїнів віддають свої життя за свою землю, за свій народ, за свою сім'ю. Не бояться віддати життя заради правди, заради любові до своєї Батьківщини. Подумайте, де Бог, з ким Бог у такі часи, з правдою, з любов'ю, чи із загарбником-агресором? Де Бог? І кожна розумна людина скаже: Бог там, де правда, Бог там, де любов.

Ви бачите виявлення любові, мужності в тих, хто захищає нашу землю. А ще є ті, які й не воюють, але приносять в жертву все, що мають. Ось одна стара жінка в Полтаві збирала гроші на смерть. І коли почали збирати гроші на допомогу армії, то вона віддала всі 13 тисяч, які збрала. Скажіть, чи виявлення це любові? Це виявлення великої любові до своєї землі, бо вона віддала все, що мала, як та євангельська вдова.

Тому Бог з правдою і любов'ю. А правда і любов на нашому боці. Тому наша буде перемога. І в цьому ніхто не повинен мати жодного сумніву. Бо хто матиме сумнів, не отримає того, чого він хоче. Коли апостоли не могли вигнати біса з юнака й запитали Христа в чому причина, то Господь сказав: через ваше невірство. Тому треба мати віру, віру не тільки в Бога, Який існує, треба мати віру в Бога, Який діє і діє в цьому світі, і діє з кожним із нас, бо ми без Нього не можемо ні рухатись, ні дихати. Тому вірити Йому треба, тоді отримаємо, чого просимо.

Нехай Господь наш Ісус Христос укріплює нашу віру, допомагає нам очиститись від гріхів і досягнути того радісного дня, коли в Україні запанує мир, і свобода, і любов між собою, і правда. Нехай Господь за молитвами Божої Матері і всіх українських святих, і святих сорока мучеників, які теж віддали своє життя за віру в Господа Ісуса Христа, допомагає нам досягти тієї мети, до якої ми йдемо.

Після завершення Божественної літургії Святійший Владика разом з духовенством та вірними звернулися до Бога з молитвою подяки за успішно проведене оперативне втручання та за визволення України від нашествия ворогів.

ПІД ЧАС СВОГО ПЕРЕБУВАННЯ У ВІДНІ СВЯТІЙШИЙ ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ЗУСТРІВСЯ З УКРАЇНСЬКИМ ВОЇНОМ, ЯКИЙ ПЕРЕБУВАЄ НА ЛІКУВАННІ

19 березня під час свого перебування на лікуванні у шпиталі Відня Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет зустрівся із українським воїном, учасником Антитерористичної операції на Донбасі Миколою Семеняком.

Микола Семеняка – солдат, який походить з Київщини, довгий час провів на передовій на Донбасі і був важко поранений. На сьогодні переніс вже п'ять операцій і за кошти меценатів зміг пройти лікування у Відні. Військовослужбовець розповів Святійшому Патріарху Філарету про перебіг боїв на Донбасі та про долю своїх побратимів по зброї.

На пам'ять про зустріч Святійший Владика подарував захиснику Донбасу Православний календар на 2015 рік та благословив його й побажав швидко одужання та реабілітації.

У зустрічі також взяли участь настоятель храму Різдва Христового на Подолі протоієрей Микола Салабай та лікар, професор Ігор Гук.

Прес-центр
Київської Патріархії

ПАТРІАРШЕ РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПРО МОЛИТВУ

(додано молитву про визволення від нашествия чужинців)

глянь в милості і щедротах на смиренних рабів Твоїх і чоловіколюбно вислухай і помилуй нас: бо вороги наші зібралися на нас, щоб погубити нас і знищити державу нашу та святині наші. Допоможи нам Боже, Спасителю наш, і визволи нас, заради слави імені Твого, і нехай до нас будуть додані слова, сказані Мойсеєм: будьте сміливими, стійте і побачите спасіння від Господа, бо Господь переможе за нас.

Так, Господи Боже, Спасителю наш, не пом'яни беззаконь і неправд людей Твоїх і не відвертайся від нас гнівом Своїм, але в милості і щедротах Твоїх віддай смиренних рабів Твоїх, що до Твоїєї милості припадають: повстань на допомогу нам і подай війнству нашому з Ім'ям Твоїм перемоги. Погуби наміри і неправедні насмілення тих, хто йде на нас війною.

Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет благословив у всіх храмах Київського Патріархату за богослужінням після прохання про Божом бережену Україну нашу підносити додаткове прохання:

На мирній ектенії:

Щоб визволитися нам від нашествия чужинців, Господу помолімося.

На потрійній ектенії:

Ще молимося, щоб визволитися нам від нашествия чужинців.

Святійший Владика благословив також читати молитву, що читається під час літургії або молебню в дні неспокою та нашествия ворогів на Державу і Вітчизну нашу:

Господи Боже сил, Боже спасіння нашого, Ти Єдиний твориш чудеса. По-

мир тих, хто противиться заповідям та постановам Твоїм. Поверни їм пам'ять Твоїєї заповіді: Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться. А для тих, хто противиться цій Твоїй заповіді, пошли гнів, скорботу і ангелів лютих, які вселять в них страх і пам'ять про те, що і вони себе християнами називають.

Нехай же Господи буде воля Твоя над нами і, якщо Твоє Провидіння буде таким, щоб покласти воїнам нашим у битві за Віру і Україну душі свої, то і їм прости гріхи їхні, і в день праведного Твого Суду подай вінці нетлінні. Але віримо і молимося Тобі Великодаровитий, Господи, що ти захистиш, втихомириш і напоумиш та до спокою приведеш всіх.

Бо Ти еси захист і перемога, і спасіння, для тих хто надіється на Тебе і Тобі славу возсилаємо Отцю, і Сину, і Святому Духу, нині і повсякчас, і на віки віків. Амінь!

Також Патріарх благословив у монастирях читати Псалтир з молитвою про мир в Україні та захист її від нашествия чужинців.

Прес-центр Київської Патріархії

З ЖИТТЯ УПЦ КП

Владика Симеон вручив церковну нагороду Святославу Олійнику

30 березня 2015 року Преосвященніший владика Симеон, єпископ Дніпропетровський і Криворізький освятив кабінет заступника голови Дніпропетровської обласної адміністрації Святослава Олійника та подарував ікону Христа Спасителя.

А також владика Симеон вручив церковну нагороду С. Олійнику — медаль «За жертвовність і любов до України», якою нагородив його Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Святослав Васильович подякував за відзнаку та наголо-

сив, що для нього отримати таку нагороду — це велика честь. Він також додав, що продовжуватиме працювати для збереження миру в регіоні та в Україні.

Діти подякували воїнам за мир

13 березня 2015 року, з благословення Преосвященного Михаїла, єпископа Вінницького і Брацлавського, секретар епархії прот.Ігор Сіранчук та настоятель парафії Святого великомученика Георгія Побідоносця м.Вінниці прот.Сергій Волох взяли участь у святі, яке влаштували діти

Продовження на 4 стор.

Початок на 3 стор.

Спеціальної загальноосвітньої школи І-ІІ ступенів з дошкільним відділенням Вінницької міської ради для воїнів, які у цей день приїхали у Вінницю подякувати дітям за їхню підтримку, яку вони надавали солдатам, коли ті перебували на передовій.

Учні з великою радістю та очікуванням зустріли воїнів. Вони для них і танцювали, і пісні співали, і гуморески розповідали, і подарунки дарували, які своїми руками зробили, бажали їм якнайшвидше повернутися додому з перемогою.

Прот.Ігор Сіранчук від Вінницької єпархії подарував учням школи навчальний підручник «Святе Писання» для 1-го класу та Закон Божий, а воїнам – Біблію та Закон Божий, подякувавши їм за добру, віддану службу у лавах Української Армії та побажав повернутися здоровими і щасливими. Після цього прот. Сергій Волох виголосив молитву, поблагословив їх та окропив святою водою. Кожній дитині та воїнам священики подарували іконки свята Хрещення Господнього.

На завершення заходу кожний мав можливість зробити світлинку з героями на пам'ять про цю незабутню зустріч.

Єпископ Марк звершив панахиду за загиблими бійцями батальйону «Азов».

На Приморському бульварі, біля пам'ятника Дюку пройшло Віче пам'яті за загиблими бійцями батальйону «Азов» Миколою Троїцьким (з позивним «Акела»), Олександром Кутузаківим (з позивним «Кутуз») і В'ячеславом Кириловим (з позивним «Козак»).

Єпископ Одеський і Балтський Марк у співслужінні секретаря єпархіального управління архимандрита Микити (Сировегіна) та настоятеля Свято-Троїцького храму м.Одеси митрофорного протоієрея Василя Вирозуба звершив панахиду за загиблими героями та звернувся до присутніх зі словами співчуття.

Крім простих одеситів, на Віче були присутні родичи загиблих, громадські діячі і товариші по службі загиблих бійців.

У ході Віче його учасники дізналися, що сьогодні в Пісках загинув ще один одесит - Михась (Слідопит), боєць ОУН.

У неділю 4-ту Великого посту Високопреосвященний митрополит Димитрій звершив Боже-ственну Літургію свт. Василя Великого в Покровському кафедральному соборі

22 березня 2015 року, в неділю 4-ту Великого посту, день пам'яті преподобного Іоана Ліствичника і сорока мучеників, що в Севастійському озері мучилися, Високопреосвященний митрополит Львівський і Сокальський Димитрій звершив Боже-ственну Літургію святителя Василя Великого, архієпископа Кесарії Каппадокійської, у кафедральному соборі Покрова Пресвятої Богородиці м. Львова.

Його Високопреосвященству співслужили: ключар собору протоієрей Павло Кочкодан, завідувач канцелярії Львівського єпархіального управління ієрей Артемій Бабленюк, головний редакторєпархіальної православної інтернет-радіостанції «Град Лева» протоієрей Віктор Кайда, протоієрей Андрій Рудик.

За богослужінням молилися протоієрей Ярослав Хомин і проректор Львівської православної богословської академії протоієрей Михаїл Сивак.

Після Євангельського читання Архіпастир виголосив проповідь.

Під час потрійної ектенії, згідно з благословенням Владика Димитрія, протодиякон виголосив прохання про Боже змилювання над військовополоненою Надією Савченко.

Окрім того, Високопреосвященний митрополит Димитрій прочитав молитву до Пресвятої Богородиці на честь її ікони «Львівська Одигитрія» про захист Галицького краю та всієї України від ворожої навали.

Після завершення богослужіння Владика Димитрій наділив архіпастирським благословенням його учасників.

Прес-служба Львівсько-Сокальської єпархії

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

“ДЛЯ ЗАВЕРШЕННЯ ВІЙСЬКОВОГО ПРОТИСТОЯННЯ НЕОБХІДНЕ ОБ'ЄДНАННЯ ЦЕРКОВ”, — ЄПИСКОП ЛУГАНСЬКИЙ УПЦ КП АФАНАСІЙ

Розмовляла Софія Богуцька

З єпископом **АФАНАСІЄМ (Яворським)**, який керує Луганською єпархією Української Православної Церкви Київського Патріархату, журналіст

РІСУ зустрілася у Дніпропетровську. Владика приїхав до міста, аби з очільниками інших східних єпархій взяти участь у спільній молитві за Україну. Надвечір у гостя з'явилася пара вільних годин і ми зустрілися у Дніпропетровській духовній семінарії за чашкою кави.

Владичі Афанасію випало керувати Луганською єпархією чи не у найбільш драматичний час – час війни. Про те, як єпископ родом із заходу країни розпочав свою релігійну місію на крайньому Сході, читайте далі.

– Владико Афанасію, Ви стали керуючим єпархії у жовтні 2013 року, якраз перед початком Революції гідності. Коли Ви приїхали на Луганщину, якою Вам вона видалася, в якому стані Вам дісталася єпархія?

– На Луганщині до призначення я був лише два рази і це були поїздки робочі. Сумський архиєрей, архиєпископ Мефодій, був призначений тимчасово керуючим Луганською єпархією, а я у нього був прес-секретарем. Потім мене обрали у Сумській області вікарним єпископом Конотопським. А коли постало питання, що треба розвивати Луганську єпархію, бо кафедральний собор побудований, управління побудоване, мене Священний Синод обрав єпископом Луганським і Старобільським 20 жовтня 2013 року. І в перших числах листопада я туди поїхав і перейняв управління єпархією.

Взагалі, Луганська область – специфічна стосовно релігійної ситуації була. Там нелегко було Київському Патріархату, тому що Луганщина межує з Російською Федерацією. І дуже сильно стояла там УПЦ (МП) на той час, коли я перейняв єпархію. Якщо я не помиляюся, то в самому тільки Луганську було 68 храмів Московського Патріархату. Тому один побудований Свято-Троїцький кафедральний собор КП і ще дві діючі громади, які були в самому Луганську, розчинилися серед невеликої кількості московських храмів. Але регіон настільки специфічний, що не тільки в церкву до нас не ходили. Не дуже то і відвідували і храми МП. Тамтешні люди звикли приходити на великі свята – на Пасху, води освяченої взяти. А так в храмах того ж МП на звичайних богослужіннях – дуже мало людей.

Втім, така ситуація була в нас і з інших причин. Наприклад, владичі Всеволоду (очолював Луганську єпархію у 2003-2009 роках,) було дуже нелегко підіймати єпархію. Це те саме, що горохом пробивати залізобетонну стіну. Він зареєстрував на той час з дуже великими боями, з великими труднощами, близько 20 парафій. З них діючими реально були 15. Коли прийшов після владичі Всеволода владика Тихон (Петранюк) (очолював єпархію з 21 жовтня 2009 по 13 грудня 2010 року) (тут єпископ Афанасій витримує паузу) ... то в силу певних особистих причин і дій, ви можете пошукати інформацію, якщо не в курсі, виникли проблеми.

– Наскільки відомо, на єпископа Тихона була заведена карна справа.

– Вона і є заведена. Він там напозичав і не віддав. Це все потім негативно вплинуло на імідж. Це вбило, чесно кажучи, Київський Патріархат там. І коли призначений був владика Мефодій (тимчасово керував Луганською єпархією з 2010 по 2013 рік, – прим. автора), то йому було дуже нелегко пробивати цю твердолобість, яка існувала відносно КП. Коли він приходив до когось, йому казали: “А, від Тихона? Все!” – навіть не бажали розмовляти. Але коли вже мене поставили керуючим архиєреєм, то вся моя сила була спрямована на те, щоб помиритися з тими людьми – це були депутати і міської, і обласної рад, бізнесмени, які блокували повністю роботу КП на Луганщині. Переважно це були представники Партії регіонів. І мені з великими труднощами доводилося з ними налагоджувати стосунки. Все ж таки я майже з усіма за ці передвійські місяці, порозумівся. Тому що, попри Євромайдани, попри постійні виступи біля пам'ятника Шевченкові, а я там кожної неділі був, попри все, я зумів помиритися з тими, з ким посварився Тихон. І, якби не війна, то, я думаю, почала би налагоджуватися релігійна ситуація на Луганщині. Але це все війна зупинила і зараз важко сказати, що буде далі.

– А в очах простих громадян, вірян Вам теж довелося відновлювати імідж Вашої церкви?

– Звичайно, було так. І не тільки через Тихона. Було духовенство, яке, чесно кажучи, неадекватно себе поводило. (Розповідати більше про це владика не хоче, – пром. автора.)

Продовження на 6 стор.

Початок на 5 стор.

Але я прийшов і тих, які тинялися без парафій, почав розпитувати – що до чого і як. Хто не хотів займатися роботою – я просто цих всіх священників відсторонив, заборонив у служінні. Виконані були певні процедури, сформульовані апостольськими правилами – чому заборонено їм. Потім я склав лист до владних органів – Управління у справах релігії ОДА, зокрема, що таким священникам заборонено у служінні, що всілякі дії, які вони будуть проводити, розцінювати як розпалення міжрелігійної ворожнечі. Про це я ще написав голові ОДА, меру Луганська і мерам міст, з яких були священники. Священик, який забороняється, але проводить богослужіння – є шахраєм. Тому відповідні листи я ще й розіслав до правоохоронних органів.

– Тобто Ви провели своєрідну чистку?

– Так, провів. У мене було 20 священників, я відсторонив 8. Із тим духовенством, яке в мене залишилося, я зміг потім працювати. Від жовтня і до початку війни, а війна почалася в Луганську в квітні, в мене в кафедральному соборі і в решті храмів КП почала стрімко збільшуватися кількість вірян. Приміром, коли я прийшов на богослужіння перший раз, то в храмі стояло в неділю 5 людей. В травні вже на літургії стояло 50 людей. Це в центральному кафедральному соборі. Ситуація почала вирівнюватися і на парафіях.

– Кажуть, що Луганська єпархія – одна із найбільш важливих в Україні у Київському Патріархаті. Чи Ви намагалися виправити цю ситуацію?

– Так, єпархія дійсно є найбільш важливою. Чому? Більшість парафій, зареєстровані на Луганщині, були на півдні. Це міста і райцентри, де є промисловість. Чого південь Луганської області захоплює? Бо там шахти і промисловість. Перші церкви засновувалися в розвинутих адміністративних центрах чи містах. Саме там, де були шахти і заводи, де налагоджувалися стосунки з директорами підприємств – з цього започатковувалася громада. Директори шахт, заводів ставали меценатами і помаленьку, разом з народом, будувався храм. Так і по всій країні.

А от північ області – аграрії. Все що до Рубіжного, Северодонецька, потім Попасної, до Старобільська, Станиці Луганської – це до цієї границі були зареєстровані парафії. А от тут, на півночі, тільки у Сватовому парафія була. Тобто на півдні були розвинені парафії, а на півночі – ні.

Коли ЛНР захопила південь області, то в моєму підпорядкуванні залишилася одна в Сватовому недіюча парафія. А потім, коли відвоювали – недіюча в Северодонецьку і в Рубіжному така ж.

Щоб існувало єпархіальне управління – потрібні якісь кошти. Кошти з чого беруться? Парафія діє, люди ходять на богослужіння, певні кошти жертвуються, за треби платиться. З цих грошей священник на парафії отримує зарплату, утримує церк-

ву і дає внески на єпархіальне управління. То є система, побудована по всій Україні.

Чому найбільш важливою тоді? Три недіючих парафії отримую в результаті військових дій. Інші парафії, на території так званої ЛНР, закриті, священники уже виїхали. Мені прийшлося просити інших єпископів, щоби священники цілком не розбіглися, тимчасово прийняти їх на службу.

– Ви кажете “недіючі парафії”. Тобто там навіть не було кому і де правити служби?

– Вони зареєстровані і все. Зараз ситуація потроху змінюється – стоять військові. Я, там де потрібно, священників повертаю назад і разом з військовими вони займаються капеланською роботою, одночасно знаходять приміщення. Так в Северодонецьку і в Рубіжному знайшлися приміщення. Так і по інших селах познаходилися приміщення – від Старобільська в напрямку до Щастя, до Станиці Луганської – всюди стоять капелани. Де є капелани, там є каплиця. Туди ходять як військові, так і цивільні. Таким чином починаємо проводити богослужіння. І так само верх Старобільського району. Ще от в Сватовому не вдалося нічого знайти.

– Виходить, зараз ті парафії, які раніше існували фактично на папері, отримали шанс на життя?

– Так, в тих місцях, навіть, де і не думали реєструвати парафії, є шанс, що вони почнуть діяти. Проблема ще от в чому. Духовенство – це ж не так просто. Це, перш за все, людина. А людина потребує чогось. Коли священник працює капеланом, там ще якусь зарплату платять і жити є де. Чому не реєструвалися парафії? Звичайний священник мусить знайти житло. Житло, як правило, безоплатно ніхто не дає. В селі можуть дати – от, закинута хата, давай ремонтуй і живи. Але коли люди не ходять до храму, до церкви – то з чого отець має жити. Тому священники, навіть якщо реєструвалася парафія, як було в Рубіжному, Северодонецьку, не йшли туди, бо не було, де бути.

– А Ви зараз свою єпархію теж фактично перемістили на північ Луганської області?

– Так, туди. Я спочатку був у Старобільську на своїй другій кафедрі. То центр півночі – мені легко було до Сватового їхати, до Марківки, Станиці Луганської. Але все ж таки єпископ має бути в обласному центрі. Оскільки Северодонецьк на сьогодні є обласним центром, то, коли налагодив більш-менш роботу священників у Старобільську, я переїхав до Северодонецька. Там почну організувати роботу єпархіального управління, робити натиск на реєстрацію парафій, на пошук приміщень – вже окремо від військових частин.

Зараз зі мною там, на півночі, працює 15 священників, які задіяні повністю в капеланській службі.

– А там є хоч якийсь храм?

– Ні, нема. Жодного. Ото і найбільш важлива область.

– Ви кажете, що війна прийшла у квітні 2014 року до Луганська. Як все розпочалося?

– З побиттям студентів на Євромайдані у Києві почалася відкрита моя діяльність на Луганщині – виступи на майданах на підтримку студентів, а потім – із засудженням анексії Криму. Людей небагато збиралося, за великим рахунком, ці майдани були розігнані. Пізніше у Луганську захопили Управління СБУ, а потім якимось чином почалася стрілянина. Почали з'являтися кадировці там. На той момент Святіший Патріарх Філарет дозволив в храмах проводити збір на українське військо, бо тоді вже почали звозити військові частини на кордон. Це були збори карематів, купляли спідню білизну, інші речі, їжу. Буквально все. І завозили до них. Це було аж до Пасхи, 20 квітня 2014. Пам'ятаю, в пасхальну суботу поїхав по півночі області освячувати паски. Одного священника послав на південь і один священник освячував паски в районі Луганського

аеропорту. Це було останнє, бо після того блокпости довкола Луганська стали не пропускати машини з будь-якими речами. Особливо, коли машини були дуже завантажені. Виїхати було легко з Луганська, коли машина пуста. А коли машина завантажена, перевіряли. Якщо везеш продукти і речі, а вони знали, яких речей потребують військові, то розвантажувалося все – могли за це побити, могли розстріляти. Випадки були.

Втім, до 9 травня я ще проводив богослужіння у кафедральному соборі. Пам'ятаю, були їхні автопробіги за “русский мир”, ходи містом. Всюди українські прапори були замальовані російськими триколорами. Єдине, що мене рятувало на той час, люди не розбиралися, де яка конфесія. Стоїть церква, прийшли: “Православная церковь? – Да, православная! – Ну и хорошо!”. Мало хто уточнював яка. Тому мене так спочатку і не чіпали. Я пам'ятаю в той період був сильно побитий римо-католицький священник. Греко-католицький виїхав в червні, бо йому почали погрожувати.

9 травня, у п'ятницю, я відслужив панахиду за загиблими під час Другої світової війни. В суботу – всеношне бдіння і від'їхав у справах. Коли я повернувся, то на мене чекало десь 10-12 озброєних автоматників. Почали погрожувати. Казали, що ми – “бандеровская церковь”. “Если будете служить, мы вас всех попов в расход, а прихожан – через покаяние в Московский патриархат. А если не будут каяться, то тоже в расход пойдут!” Так було.

– А хто ці люди були?

– Це їхні ополченці були. Я не є лінгвістом, щоб розібрати за говіркою, звідки. Говорили російською мовою. Було темно, не видно було добре. На вулиці це все було. Сказали: “Если завтра ты будешь служить, тебя уже не будет и прихожан твоих не будет!” То я вже в неділю в кафедральному соборі не служив. Така ж ситуація відбулася по всіх церквах, які у мене були в Луганську. Тобто це була спланована акція. Я тоді телефоном доповів Святішому Патріарху Філарету, він висвітлив це у ЗМІ.

– Тобто Вам заборонили проводити служіння. А покинути місто не змушували?

– Робота єпархіального управління фактично була зупинена. Я вирішив переховуватися. Розумів, що невідворотно будуть військові дії. І почав готуватися. Свято-Троїцький кафедральний собор двоповерховий – є теплий підвальний храм зимовий і верхній. І в єпархіальному управлінні є хороше підвальне приміщення. Я почав оформлювати це під бомбосховище: закуповувати продукти, речі першої необхідності. Ліжка я там не міг поставити, але поставив скручені матраци. Ще тоді “Епіцентр” і “Метро” працювали. Кулі над головою літають, а я їжджу і купую продукції тривалого зберігання – каші, крупи. Купував такі, які можна заливати окропом та їсти. Потім попросив активістів місцевих, вони привезли мені 900-лі-

трово бочку. У Луганську така особливість була, що люди з крану воду не пили – купували очищену. То я пішов до директора однієї з фірм таких, попросив в нього питної води. Той виділив машину і згрузив мені 900 літрів. Я її у підвал поставив, ще й срібного ланцюжка туди поклав, щоб дійсно вода була придатною до пиття.

Згодом ми з помічниками ще занесли мішки з піском всередину, щоб закласти вікна і все було готове. Підвал у нас добротний вийшов. Навіть якщо щось завалиться, на поверхню вийти можна було би, бо залишив там інструменти – лопи, кирки. Коли все було готове, ми попередили луганчан. Роздрукували оголошення і рознесли по цілому району, що на випадок бомбардувань Свято-Троїцький кафедральний собор УПЦ КП може прийняти близько 100 людей.

Це я робив попри те все, що мене переслідували і я переховувався. Телефон у мене був відключений з 9 травня до 30 червня. Я жив в різних точках і одночасно готував укриття.

– Ваші старання знадобилися?

– Знадобилися. 100 людей проживало там протягом місяця, коли були руйнівні обстріли. Це був липень-серпень десь.

– Але Вас уже тоді не було в Луганську?

– Так. 30 червня приїхали за мною остаточно. Не знаю, добро хотіли мені зробити чи зло. Це були не козаки – донські чи ростовські. Схожі на наших були. Погрожували. Намагалися залакати – показовий розстріл робили. Ставили до стінки і стріляли біля вуха. Я це не розповідав нікому. Навіть Патріарху не говорив. А потім сказали – 20 хвилин на збори. В мене і так давно вже все було зібране. Зав'язали очі, посадили в свій автомобіль. Десь годину возили по Луганську, застрашували мене. Потім вивезли за блокпост. Витягнули мене зі своєї машини, посадили мене в мій автомобіль і сказали, щоб мене більше в Луганську не було.

– Цікаво. Тобто Вам залишили автомобіль. Бо в деяких священників, наскільки відомо, машини забирали?

– Мені автомобіль віддали. Можливо, тому що у мене старенький “Жигулі” 1983 року. Я поїхав. На блокпостах мене не зупиняли. В мене сумські номери на машині, тож у них, мабуть, було орієнтування.

Я тоді відразу взяв курс на Київ, аби доповісти все Патріарху. Але, коли я доїжджав до Харкова, в машині лопнув гальмівний шланг. Я потрапив у невелику аварію. Якби їхав швидше, то я би перекинувся – мені машину три рази розвернуло на дорозі. Харківська об'їзна жива така, насичена. І добре, що їхав я вночі – нікого на трасі не було. А так би я розбився, звичайно. Це було того ж 30 червня.

– Ви вважаєте це бути випадковістю чи ні?

– Я шофер нормальний. Ручник у мене працював, тож так я доїхав до Сум. Зранку дістався станції техобслуговування. Питання хлопцям відразу поставив: “У мене гальмівні шланги від того, що я купив неякісні, може, виїшли з ладу?” Бо в травні я поміняв масло, якраз шланги і ще нові шарові шарніри поставив. Бо машина стара (посміхається владика), запчастини не дорогі, тому можна ремонтувати.

Хлопці на СТО оглянули той шланг, який луснув. По ньому неможливо було визначити причину поломки, ніби був не ризаний. А коли взяли другий і почали дивитися – то той був проколотий. Не підрізали шланги, а прокололи.

– Тобто свого роду був замах?

– Так, замах на життя. І це Патріарх озвучував. Але це ще не був кінець. Потім я поїхав таки до Києва. І на трасі Суми-Київ мені обриває шаровий шарнір, який я міняв. Я на цій же ж машині злітаю з дороги. Машина перевертається. Якби не був пристебнутий ременем безпеки, то би вже точно загинув.

Продовження на 8 стор.

Початок на 7 стор.

Машина їхати не могла. Евакуатором мені її доправили знову до Сум. Місяць авто було на ремонті. На цій же станції обслуговування знімають ті чотири шарових шарніри і починають перевіряти. Обірвало нижній правий. Хлопці все промили. І там виявився осад – пісок, тобто абразив, який і спричинив поломку. Там така специфіка, що його могли засипати раніше. І весь час, поки я їздив ще на машині, деталі перетиралися. Що і вийшло. Знову той же самий замах на життя. Але я вже про це нікому не казав. Я побитий був. Лікував порізи та синці. Це сталося 31 липня.

– То бачите, владико, Бог Вас врятував!

– Так, Бог врятував. Отаке було. Потім Святіший Патріарх казав: “Не могли вбити в Луганську. Боялися. Думали, що помере в авткатастрофі. А не вийшло. Бог зберіг.”

– Хтось зі священників залишився на підконтрольній бойовикам території Луганщини? Чи можемо ми про це розповідати?

– Можемо. Єдиний секретар єпархії там зараз. Він – місцевий, луганчанин. Поважна людина, йому 68. Все своє життя пропрацював у школі, був директором. Школа була елітна при Радянському союзу. Отець Анатолій це. Він сказав, що йому нема куди їхати. Якщо застрілять – значить така доля. Якщо не застрілять – на то Божа воля. Лишився оберігати єпархіальне управління і собор. Я йому віддав всі ключі.

– Тобто священник на місці. А відправи є у кафедральному соборі?

– Ні, немає. Зараз усе розкажу.

Коли почали люди там жити (липень-серпень 2014), відкрили світло. А я ще раніше купив електрогенератор дизельний, ще коли ми там ремонт робили в єпархії. І я для нього придбав 70 літрів дизеля, на випадок, якщо не буде світла. Але і це прийшлося віддати. Чому? Тоді у Луганську були пошкоджені електромережі. А поруч – місцевий водоканал. Електрики немає – і води немає. Там почули, що працює генератор і прийшли просити: “Дайте нам генератор”. Від ЛНР прийшли, уявляєте. Так казали: “Ви як не віддасте, все одно заберемо!”. Мені отець Анатолій телефонує і питає, що робити: “Без питань віддавайте!” – я відказав. Ми віддали цей електрогенератор і він поставляв воду принаймні половині Артемівського району Луганська – зранку 2 години і ввечері так само.

Цей генератор вони обіцяли віддати, але до сьогодні того не сталося. Втім отець Анатолій не просто так їм віддав його, а по акту прийому-передачі. Тобто маємо документи на руках, якщо що (єпископ Афанасій посміхається).

Ви знаєте, влада ЛНР такий наш жест запам’ятала. І коли пізніше, десь в жовтні, приїхали донські козаки і хотіли захопити єпархіальне управління, а храм віддати під казарми, тоді люди місцеві ввечері зібралися і сказали: “Нам не нужны казачие казармы, потому что это первое, куда будут стрелять. Нам самим нужен храм, чтобы было куда спрятаться, когда начнут стрелять!”

І цей факт та авторитет отця Анатолія спрацював на те, що місцева влада ЛНР почала нас навіть захищати. Бо вже на другий день до отця Анатолія приїхав наряд міліції і сказав, що буде тут чергувати постійно, щоб ніхто нас не турбував.

– Але храм все одно діяти не міг?

– Так, храм діяти не міг.

Після цього я помаленьку почав проводити переговори в телефонному режимі, щоб мені таки дозволили повернутися і вести богослужіння. (З ким і як це робилося, єпископ воліє не розповідати). Отець Анатолій писав відповідні заяви, писав прохання. Це з жовтня почалося. Фактично на Різдво вони негласно сказали: “Ви можете служити, ми вас чіпати не будемо”.

мо”. І не в храмі, а в єпархіальному управлінні отець Анатолій облаштував велику кімнату під церкву і туди почали приходити люди. 15-20 людей. Це, насправді, нормальна кількість, бо майже всі національно свідомі люди звідтам виїхали.

Фактично з владою ЛНР можна домовитися. Що ми і спробували. Втім, вона, в дійсності, не контролює там ситуацію.

– А хто контролює? З ким можна говорити?

– Нема таких людей. Там хаос. Приблизно ситуація така: влада ЛНР, вони сидять на місцях в кабінетах при посадах. Мають свою армію. І там же є розділення – козаки донські своєю групою ходять (вони пізніше від ЛНР відділилися і з’явилися у Стаханові), козаки ростовські, окремо собі ходять кадиrowці. Їхніх рук справа – грабежі, мародерства і насильства. Ці між собою воюють, а проти них всіх – місцеві партизани. От вони – за Україну.

Насправді, тій ЛНР уже надали стільки автономії і повноти влади, що вони би раді були прийняти. Але зупинити всі розбої і анархію вони не можуть. А ще збоку Росія, яка дає озброєння всім отим бандформуванням неконтрольованим. І виходить ЛНР у такій собі патовій ситуації. Це моя особиста думка.

– Тобто Ви поки що не ризикуєте повернутися до Луганська?

– А мене не пропустять. Мене наші не випустять, бо я не маю перепустки. А там на першому ж блокпості мене можуть арештувати. Я міг в’їхати в Луганськ ще поїздом. Але виїхати назад – певно, що ні.

Нашу розмову перериває телефонний дзвінок – телефонують із тимчасового єпархіального управління у Северодонецьку. Єпископ Афанасій планував залишитися у Дніпропетровську ще на один день, втім завтра треба повернутися назад – є справи.

– Владико, як нам пережити цю війну?

– Ви розумієте, на тій території, на Луганщині, там сильне безбожжя було. І Бог, щоби випробувати нас сьогодні, карає нас. І за розкрадання держави, і за релігійні протистояння, і за байдужість, перш за все, всього населення. Бо винним вважають тільки когось одного, наприклад, президента. А всі решта – святі. А зміни мають проходити в собі, щоб змінити всю державу.

Вихід із ситуації є, як я бачу. Народ має зрозуміти, що допустився страшної помилки і розкається у своєму гріху. І має бути створена Єдина Помісна Українська Православна Церква. На рівні єпископату були перемовини про помісну Церкву, але коли прийшов Янукович – це було спущене на гальмах. Зараз знову намагаємося відновити діалог з об’єднання. Коли прийшов Митрополит Онуфрій (предстоятель УПЦ (МП)), – прим. автора), то відпали можливості розпочати об’єднаними процесами. Це

свідчить про те, що не вигідно Росії, щоб Україна мала єдину свою єдину Церкву. Бо тоді Росія просто нас втратить.

Тому важливим фактором для завершення військового протистояння є об’єднання Церков.

– Єпископе Афанасію, Ви вже півтора року служите на Луганщині, хоч і з перервами. Ви сам родом з Тернопільської області. Не наскучило на Сході?

– Ви знаєте, мені легше на Сході. Я в Сумах з 2001 року. І, таким чином, в східну Україну «вбувся». Коли я приїхав до Луганська, мені страшно стало від того, що Луганськ, який багатьох любив, полюбився мені з першого погляду. Вважаю мене призначення на Луганську кафедру промислом Божим. Тому що це мені стало рідним. Ви собі не уявляєте, яка в мене ностальгія, як у мене серце крається, як мені болить, як я хочу туди повернутися. Це – моє!

– І, зрештою, Ви побачили, що Ви зможете щось там зрушити з місця.

– Так, звичайно. Я відчув це. Можливо, я занадто завзято взявся до роботи, бо протягом декількох місяців я помирився з усіма, з ким там були зіпсовані стосунки. О, ледь не забув! Минулого року, день перед захопленням СБУ, у квітні, я домовився про будівництво храму нашого в Ровеньках, на території тамтешнього базару. Звичайно, про то зараз і мови немає. Але, сподіваюся, все ще станеться.

Луганська єпархія УПЦ КП в цифрах

28 парафій. 18 – на території, підконтрольній ЛНР. 10 – на вільній території, більшість поки що недіючі.

16 священників. Один залишився у Луганському єпархіальному управлінні. 15 – на вільній території. 10 священників – з Луганської єпархії. Решта – з інших єпархій, несуть капеланську службу.

Керуючий Луганської єпархії, преосвященний АФАНАСІЙ, єпископ Луганський і Старобільський (в миру Борис Ігорович Яворський) народився 8 серпня 1976 року в с. Оріховець, Підволочиського району, Тернопільської області.

З ЖИТТЯ БРАТНЬОЇ ЦЕРКВИ

«Для того щоб змінилася ситуація в Україні, мусить змінитися свідомість людей», - Екзарх Донецький

26-27 березня 2015 року Божого в м. Запоріжжя проходив Єпархіальний собор Донецького екзархату «Жива парафія – місце зустрічі з живим Христом». У Соборі взяли активну участь духовенство та миряни з усіх парафій екзархату.

Праця Собору розпочалася Архидієцкою Божественною Літургією, яку очолив владика Степан (Меньок), Екзарх Донецький. У своїй проповіді владика закликав кожного священника, кожну богоспівачу особу доносити Слово Боже до умів та свідомості наших вірних, до осіб, які доручені нашій душпастирській опіці. «Для того, щоб змінилася ситуація в Україні, - зауважив Екзарх - мусить змінитися свідомість людей. Ми не можемо бути нейтральними та байдужими, але ми сьогодні, зважаючи на ці складні політичні, економічні та соціальні обставини життя нашої держави, повинні обрати лінію Христа, тобто Слово Боже, яке здатне об’єднати наших людей, в нашому Екзархаті, незважаючи на різні ідеології, які часто маніпулюють людською свідомістю. Саме Слово Боже є тією платформою та плацдармом, який здатний об’єднати людей, які довірені Богом нашій душпастирській опіці».

В 1995 році вступив до Київської духовної академії і семінарії Української православної церкви Київського патріархату.

15 березня 1998 року ректором Київської духовної академії і семінарії, Даниїлом (Чокалюком), єпископом Вишгородським, в академічному храмі святого апостола і євангелиста Іоана Богослова (м. Київ), рукоположений в сан диякона. Цього ж року переведений в Тернопільсько-Кременецьку єпархію для служіння дияконом.

27 червня 2000 року, переведений в Тернопільсько-Бучацьку єпархію і 12 липня 2000 року Василієм (Бондарчуком), митрополитом Тернопільським і Бучацьким, рукоположений в сан пресвітера в храмі святих апостолів Петра і Павла с. Пушкарі Бучацького району, Тернопільської області. Богослужбову практику проходив в Свято-Троїцькому соборі м. Підволочиськ, Тернопільської області.

24 лютого 2002 року єпископом Сумським і Охтирським Михаїлом пострижений в рясофор з ім’ям Афанасій в храмі Різдва Пресвятої Богородиці м. Суми. 6 червня 2002 року призначений настоятелем храму Різдва Пресвятої Богородиці м. Суми.

19 грудня 2007 року преосвященним Мефодієм (Срібняком), єпископом Сумським і Охтирським в Свято-Воскресенському кафедральному соборі пострижений в малу схиму з ім’ям Афанасій на честь св. Афанасія Великого, архієп. Олександрійського та 1 січня 2008 року призначений пресекретарем Сумської єпархії.

27 липня 2011 р. Священним Синодом УПЦ Київського Патріархату був обраний єпископом Конотопським, вікарієм Сумської єпархії.

21 серпня 2011 року у Свято-Володимирському патріаршому кафедральному соборі міста Київ відбулася архиєрейська хіротонія.

20 жовтня 2013 року Священним Синодом УПЦ КП призначений керуючим Луганської єпархії, єпископом Луганським і Старобільським.

Джерело: Релігійно-Інформаційна служба України

Відкриваючи Собор, владика коротко окреслив мету та наголосив на важливості Єпархіального Собору у житті Церкви.

У своїй першій доповіді отець мітр. Василь Пантелюк «Милосердна рука Церкви допомоги потребуючим людям через БФ «Карітас» розкрив основні пріоритети благодійної діяльності в сучасних обставинах життя Донецького екзархату. «Ми допомагаємо усім потребуючим особам, - зауважив священник, - незважаючи на національність чи походження, незважаючи на політичну чи релігійну приналежність».

Продовження на 10 стор.

Початок на 9 стор.

У наступній доповіді «Катехитичне навчання як одна з головних, визначальних та пріоритетних умов розвитку живої парафії», с. Єроніма Вовчак, СНДМ, закликала подолати всякі стереотипи релігійності та через катехитичне навчання в парафіях створити «живу» духовність, яка би стала визначальним фундаментом у побудові християнської свідомості, буття та ідентичності у цілій Христовій Церкві. Монахія за допомогою відеослайдів поділилася особистим досвідом праці у м. Донецьку, вказавши та виокремивши усі позитивні елементи катехитичної праці у «живому» розвитку парафіяльної спільноти.

Отець мітр. Петро Крініцький у доповіді «Головні та визначальні механізми місіїності у контексті формування живої парафії» поділився з усіма учасниками Собору власним досвідом та особистим пережиттям щодо побудови та формування «живих» спільнот та парафій у Запорізькій області. Священик окреслив багато яскравих прикладів: як за допомогою кропіткої праці священика з кожною окремою особою, можна за короткий час досягнути великих результатів у будівництві Церкви Христової. «Ми повинні усвідомити, - звернувся отець Петро до учасників Собору, - що жодна місія, жодна місійна діяльність не є фанклубом одного священика. У центрі завжди є Христос, а всі ми збираємося навколо нього».

У наступній доповіді Собору «Специфіка душпастирського служіння на окупованих територіях», отець Іван Талайло охарактеризував особливості священичого служіння у м. Донецьку. «Ми священики, - зауважив отець, - незважаючи на свої внутрішні переконання, повинні надавати душпастирську опіку особам різних політичних поглядів та ідеологій».

Референт Бюро УГКЦ з питань екології у Донецькому екзархаті у доповіді «Відповідальність за створіння як важлива складова для оживлення парафіяльної спільноти» окреслив екологічні шляхи розвитку суспільства за посередництвом Церкви. «Ми повинні бути голосом совісті, - зауважив екореперент, - задля збереження Богом створеного світу».

Після кожної доповіді були тривалі дискусії, священики та вірні давали свої пропозиції, як оживити парафіяльне життя, ділитися досвідом. Опісля всі учасники почали роботу в шістьох групах, під час якої кожен мав можливість внести свої пропозиції для оживлення парафіяльного життя. Підсумки роботи в групах були озвучені у формі пропозицій керівниками груп.

Завершився Собор прийняттям резолюції та молитвою «Боже великий, єдиний».

Максим Кролевський,
координатор Донецького екзархату

У Філадельфії відбувся конкурс декламації з нагоди Року митрополита Андрея Шептицького

21 березня 2015 року у Філадельфії (США), за ініціативи Центру студій спадщини Патріарха Йосифа Сліпого, що діє при Релігійному товаристві українців-католиків «Свята Софія» США (ТСС А), та у співпраці з Нашою українською рідною школою (НУРШ) і Українською федеральною кредитовою кооперативою «Самопоміч», пам'ять про великого Митрополита шанували конкурсом декламації «Князь, що земні добра всі покинув».

Метою заходу було не лише відзначити знаменну дату – 150-ліття від дня народження слуги Божого Андрея, а й зацікавити молоде покоління непересічністю його постаті як вірного сина свого знедоленого народу, служіння якому освятило

все його життя. Саме тому Конкурс був організований з думкою про учнів 6-11 класів Нашої української рідної школи у Філадельфії, які з допомогою учителів та батьків підготували до цієї події 18 віршів про митрополита Андрея з антології літературних творів, присвячених служі Божему, під назвою «Покликаний», яка незабаром побачить світ у львівському видавництві «АРТОС». Цього року конкурсант змагалися у двох вікових категоріях: молодшій (6-7 кл.) та старшій (8-11 кл.).

Конкурс відбувся у приміщенні кімнати ім. Куземського, що знаходиться в Українському освітньо-культурному центрі у Дженкінгтаун, ПА. До складу журі увійшли: д-р Олександр Лужницький, секретар ТСС А; Ольга Костів, директор НУРШ; Оксана Крилюк, учителька літератури НУРШ; Оксана Кобулей, учителька НУРШ; с. Йоакима Дверницька, ЧСВВ. Журі оцінювало конкурсантів за такими критеріями: плавність декламації; чіткість вимови; інтонація; артистичність виконання; драматизм декламації; постава.

Журі визначило в молодшій групі: переможця (Вікторія Курилець – 6 кл.), призера (Анастасія Блошинська – 7 кл.) та двох лауреатів (Іванка Куйдич – 6 кл. та Ксеня Тимченко – 7 кл.). У старшій віковій групі переможцями журі обрало: 1-ше місце – Христина Білецька (10 кл.), 2-ге місце – Юліана Фартачук (8 кл.) та 3-тє місце – Юстина Білецька (8 кл.). Лауреатом стала Наталія Бабійчук (10 кл.).

Вітаючи всіх конкурсантів, директор школи Ольга Костів високо оцінила рівень підготовки учнів та відзначили професійність декламації переможців конкурсу.

Усіх учасників Конкурсу було нагороджено призами Української федеральної кредитової кооперативи «Самопоміч» (Філадельфія), а головний Спонсор Конкурсу – Центр студій спадщини Патріарха Йосифа Сліпого при ТСС А – надав дипломи та цінні призи лауреатам і переможцям. Українська молодь та її добро завжди були в центрі уваги митрополита Андрея Шептицького, тому, на думку директора Центру студій спадщини Патріарха Йосифа Сліпого д-р Ірини Іванкович, конкурс на честь слуги Божого є вдячною відповіддю нового покоління українців їхньому великому Покровителеві.

Такі заходи мимоволі реалізують візію та сподівання митрополита Шептицького, який у своєму посланні до української молоді 1939 року так писав про важливість науки: «Горнетесь до всякого роду шкіл (...) Добре робите, що дбаєте про освіту і знання. Бо після християнської праведності та Божої благодаті знання є найбільшою силою, якою людина може розпоряджатися... «Жертва одної хвилини» не заступає довголітньої муравлиної праці. Не зриваючи одної хвилини, тільки безупинним трудом і многими жертвами аж до крові й смерті багатьох поколінь підноситься нарід».

Прес-служба Товариства «Свята Софія» США
Фото Стефан Фартушок

ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР НА 2015 РІК

7 січня - Різдво Христове
19 січня - Хрещення Господнє (Богоявлення)
15 лютого - Стрітєння Господнє
7 квітня - Благовіщення Пресвятої Богородиці
19 серпня - Преображення Господнє
28 серпня - Успіння Пресвятої Богородиці
21 вересня - Різдво Пресвятої Богородиці
27 вересня - Воздвиження Хреста Господнього
4 грудня - Введення в храм Пресвятої Богородиці

Дванадцять перехідні свята

5 квітня - Вхід Господній до Єрусалиму
12 квітня - Світле Христове Воскресіння
21 травня - Вознесення Господнє
31 травня - День Святої Трійці. П'ятидесятниця

Великі свята

14 січня - Обрізання Господнє. Новий рік
7 липня - Різдво Іоанна Предтечі
12 липня - Святих апостолів Петра і Павла
11 вересня - Усікновення глави Іоанна Предтечі
14 жовтня - Покрова Пресвятої Богородиці

Церковні багатоденні пости

23 лютого - 11 квітня - Великий піст
8 червня - 11 липня - Петрів піст
14 - 27 серпня - Успенський піст
28 листопада 2015р. - 6 січня 2016р. - Різдвяний піст

Церковні

одноденні пости

середа і п'ятниця усього року, за винятком загальних седмиць і Святко
18 січня - Хрещенський святвечір (навечір'я Богоявлення)
11 вересня - Усікновення глави Іоанна Предтечі
27 вересня - Воздвиження Хреста Господнього

Загальні седмиці

7 - 18 січня - Святки
2 - 7 лютого - митаря і фарисея
16 - 21 лютого - Сирна (Масляниця)
12 - 18 квітня - Великодня (Світла)
31 травня - 6 червня - Трійця

Дні особливого

поминання померлих

14 лютого - субота м'ясопсна (Вселенська батьківська субота)
7 березня - субота 2-го тижня Великого посту
14 березня - субота 3-ої седмиці Великого посту
21 березня - субота 4-ої седмиці Великого посту
21 квітня - Радониця
26 квітня - Поминання жертв Чорнобильської катастрофи
9 травня - Поминання спочилих воїнів
30 травня - Трійця Батьківська субота
7 листопада - Димитрівська Батьківська субота
28 листопада (4-та субота листопада) - Поминання всіх в Україні голодом заморених

ДОРОГА ДО НЕБЕСНОГО ЄРУСАЛИМУ

З благословення керуючого Богородської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату Митрополита Адріана рушаючи на Святу Землю благочинний Нікопольського району ігумен Никифор (Салімонов) і я, недостойний раб Божий ієродиякон Меркурій (Скороход) довго вагались на цю духовну подорож. В той час коли в Україні йде війна, щодня гинуть сотні мирних мешканців, було ніяково відправлятись за кордон, а хотілось навпаки бути пліч опліч зі своєю Батьківщиною в такий важкий для неї час. В Єрусалим ми рушили лише з однією місією, яка полягала в молитві за Україну!

Молитву покаяння, молитву благальну, молитву грішників за свій недосконалий, але сподіваюсь не безнадійний в духовному плані людей. Ізраїль це найдревніша у світі земля, яка не залишить байдужим нікого.

Хтось боїться тутешніх постійних воєнних сутичок, пострілів, терактів, усіляко сторониться її, а хтось попри все їде сюди. Але нам, паломникам з України – Січеславщини, де впродовж року йде жорстока війна, напружена атмосфера не зупиняла не на хвилину, а навпаки, молитовно зміцнювала нашу мрію до зустрічі святих місць Єрусалиму, Віфлеєму та Синаю.

Їдучи в автобусі і з кожним кілометром серце починає битися все частіше. А коли входив до святого місця, на очі наворачувались сльози – хочеться стати навколішки і цілувати ту землю, яка народила Спасителя.

Тут народився, свідомо пішов на хресну смерть й був розп'ятий наш Спаситель Ісус Христос, Який прийняв на Себе наші гріхи і цим урятував людство від смерті. Тут відчувається Його присутність, Його сила, велика благодать. Ти йдеш, а Спаситель невидимо допомагає тобі, підтримує, додає сил, не дає власти на півдорозі. Він Сам тебе веде тими місцями, де колись бував, і долаєш такі відстані, про які ніколи навіть не міг собі уявити. Лише надвечір починаєш потрохи усвідомлювати, що сьогодні трапилось диво – зустріч із Христом.

Тут відбулась подія, яка сколихнула все людство, яка дала йому надію на спасіння. На мальовничих пагорбах розкинувся стародавній Вифлеєм, а в ньому – храм Різдва Христового. Назва ж Вифлеєм у перекладі з єврейської мови означає «Дім хліба».

Площа Колискова перед храмом Різдва велелюдна. Тут можна почути різні мови світу. Проте не треба жодного перекладача, щоб зійшовши у сокровенну печеру, зрозуміти, що ти в одному із найсвятіших місць на землі. У місці, в якому дві тисячі років тому стояли ясла, куди поклала Богонемовля Мати Божя.

Від народження Спасителя місце Його з'явлення на світ вважається священним. У IV столітті імператор Константин звів над ним храм Різдва, спочатку пробивши отвір у стелі печери, щоб люди могли побачити священну реліквію, потім

спорудив над нею восьмикутний вівтар, який зберігся й досі.

Вхід у церкву зробили вузьким, аби жоден вершник не міг потрапити туди на коні. Тому, щоб зайти, треба зігнувшись ледь не вдвоє. Камінні сходи ведуть до печери, де срібна зірка-кавказує на місце народження Спасителя. Латинський напис свідчить: «Тут Діва Марія народила Ісуса Христа». Неподалік є окрема печера, де покояться останки немовлята, страчених за наказом царя Ірода.

Нині в Назареті проживають християни, мусульмани і юдеї.

Далі ми рушили до Храму Гробу Господнього – то є духовна вершина для кожного паломника. Він збудований на місці поховання та воскресіння Христа. При вході – камінь Помазання (тут поклали тіло Спасителя, коли Його зняли з хреста). Здається, що земля пливе під ногами від усвідомлення того, до якої таїни ось-ось зможеш доторкнутися. Неподалік – найсвятіше місце на землі: печера і Гроб Господній. До неї веде низький хід – обов'язково мусиш нагнутися (і навіть так скоритися перед Богом). Перебуваєш там близько хвилини – і перед очима зринає усе життя.

Поїздка на Святу Землю – це подорож, коли не думаєш про мирське. У серці лине лише молитви. Яка огортає все навколо тебе і дарує умиління і духовний спокій.

Сльози багатьох християн омивають очі й невблаганно омивають святу землю, зрошену сльозами і кров'ю Христа. Понад дві тисячі років тому тут терпів за нас Христос, що тепер проявляється великою благодаттю. Спокій огортає душу. Кудись далеко відходять проблеми, суєта, матеріальні речі – і тільки Христос у душі та розумі, так близько як ніколи, що й не хочеться покидати цього місця. В молитвах прохання лише про одне – про мир, про злагоду, про любов один до одного.

Любов, якої дуже не вистачає сучасному світові. І як сказав наш Святійший Патріарх Київський і всієї Руси – України Філарет про те: «Там, де ненависть - там нема Бога, а там, де нема Бога – там нема перемоги. Хочемо до кінця перемоги? То треба любити один одного, любити так, як полюбили ти, хто віддади своє життя за свободу України. Отак треба любити».

У святому письмі написано «Водам великим любові не згасити, ані рікам її не затопити...» (Пп. 8, 7). Тільки любов дозволяє людині, тримаючи в руках зброю, не стати вбивцею, а впевнено залишатись захисником життя. Любити ворога сьогодні – це вміти дивитись поглядом переконаної любові, здатної дарувати життя, в очі його переконаного божевілья, спроби лише життя позбавити.

Наші волонтери хлопці і дівчатка з Нікополя щотижня минаючи гарячі точки зони АТО крокують до наших бійців і везуть теплі речі, харчі, ліки. Коли я в них питаю чи Вам не страшно, вони кажуть, що вони про це навіть не думають в той час, бо спрямовують всю свою сили на допомогу нашим бійцям. І тому минаючи біля старовинної іудейської святині стіни плачу у Єрусалимі, я був переконаний, що наша стіна плачу сьогодні знаходиться на Донбасі.

Месця вже приходив! І сказав, що тільки любов здатна здолати розпач і пустоту буття, жаль за минулим і страх перед майбутнім, людську цинічність, продажність і непостійність. Голосно сказав, зовсім недвозначно, з висоти хреста сказав, що любов – це відповідальність за іншого, за слабшого, за того, хто потребує любові. А щоб бути справжньою, любов має бути щирою! Не ідоли і не тирани дарують життя, а тільки любов!

Продовження на 14 стор.

Початок на 13 стор.

Не існує в світі зброї грізнішої, як справжня любов! Це наш час! Сама історія вимагає сьогодні від кожного з нас надзвичайно важкого і незбагнено прекрасного подвигу: дивлячись в очі смерті, безкомпромісно любити! Тільки любов здатна на перемогу!

І про цю любов, яка б наповнила душі і серця нас і наших агресорів ми благаємо і в кувуклії, і на Голгофі і біля кожної єрусалимської християнської святині, до якої ми з вірою притікали.

Далі ми рушили до Синаю, де неподалік славетної гори Мойсея знаходилась обитель на честь святої великомучениці Катерини.

Перш ніж відправиться в подорож монастирем великомучениці Катерини, необхідно ближче познайомитися зі святою, чиє ім'я носить ця древня обитель.

Вона народилася в кінці третього століття в Александрії в багатій і знатній родині правителя Александрії Єгипетської Конста. Батьки дали їй ім'я - Доротей. Живучи в столиці - центрі еллінської ученості, вона, наділена рідкісною красою і розумом, отримала блискучу освіту, вивчивши твори кращих

античних філософів і вчених. Юнаки з найменітших родин імперії хотіли руки прекрасної дівчини, але жоден з них не став її обранцем.

Вона оголосила батькам, що згодна вийти заміж лише за того, хто перевершить її в знатності, багатстві, красі та мудрості. І одного разу чернець розповів їй, що є такий, і це є Ісус Христос, Небесний Жених душі, і на вернувшись до християнства. Слідом за цим у сні вона побачила Пресвяту Діву Марію зі Спасителем на руках. Але Він відвертає свій лик від Доротей, оскільки була вона язичницею.

Коли ж свята прийняла хрещення з ім'ям Катерина, в наступному сні Немовля Христос було не таким суворим: він лагідно на неї подивився і вручив обручку своїй духовній нареченій. Прокинувшись, Катерина і правда побачила на пальці обручку, і стало воно беззаперечним доказом реальності того, що відбувалося.

Під час переслідування християн, у період правління імператора Максиміана на початку IV століття, Катерина публічно заявила про свою віру в Ісуса Христа і звинуватила імператора в тому, що він приносить жертви ідолам. П'ятдесят мудреців, зібраних з усієї імперії, намагалися переконати її, але марно. Більш того, Катерина сама переконала їх у необхідності віри в Христа, цитуючи при цьому давньогрецьких філософів.

Незважаючи на тортури, вона змогла повернути в християнство навіть членів сім'ї імператора і римську аристократію.

Після страти Катерини тіло її зникло. Згідно з переказами, ангели перенесли його на вершину найвищої гори Синаю, що носить зараз ім'я Катерини.

Він жодного разу не був захоплений, зруйнований або суттєво пошкоджений, тому що в різний час монастирю святої великомучениці Катерини протегували Наполеон, турецькі султани, арабські халіфи і навіть пророк Мухаммед.

Тому після перебування у святих мурах цього монастиря свята великомучениця Катеринаначе стає нам ближче. І пам'ять знов відносить нас до скель Синая, туди, де під вицвілим від часу і сонця небом Єгипту, стоїть стародавній монастир, господина в якому наша молитовниця і заступниця - свята великомучениця Катерина.

Мене особливо здивував факт, коли на синайському полуострові тривала 6-денна війна у 1967-му році, то в цей час єгипетські бедуїни захопили при вході в браму частину храму святої великомучениці Катерини, де вони знаходяться і до сьогодні. Ці бедуїнські угруповання, які не мають жодного відношення до християнства ніби мають на те право, а ми, українці, на землі якій знаходиться споконвічна національна святиня Києво - Печерська Лавра, досі задовольняємось тим, що

вона належить Московській Патріархії, котра сьогодні благословляє на війну проти України.

Далі ми рушили до колодязю, де Мойсей зустрів свою дружину. Він доречі функціонує і зараз. Сподобились ми побачити і пишній кущ Неопалимої купини. Ці святі для нас дні вмістили в наші душі велику духовну наснагу, яка наче окрилила нас повертаючись додому.

Ось так минув тиждень. Єгипет палав від спеки, Україна ж горіла у вогню. Ми відчували, як вона, кликала нас до себе. Наша душа розривалася: прагнула додому і трималася за Святу Землю, щоб ще раз сюди повернутись. Але повернутись тоді коли в Україні запанує мир, любов, злагода і порозуміння.

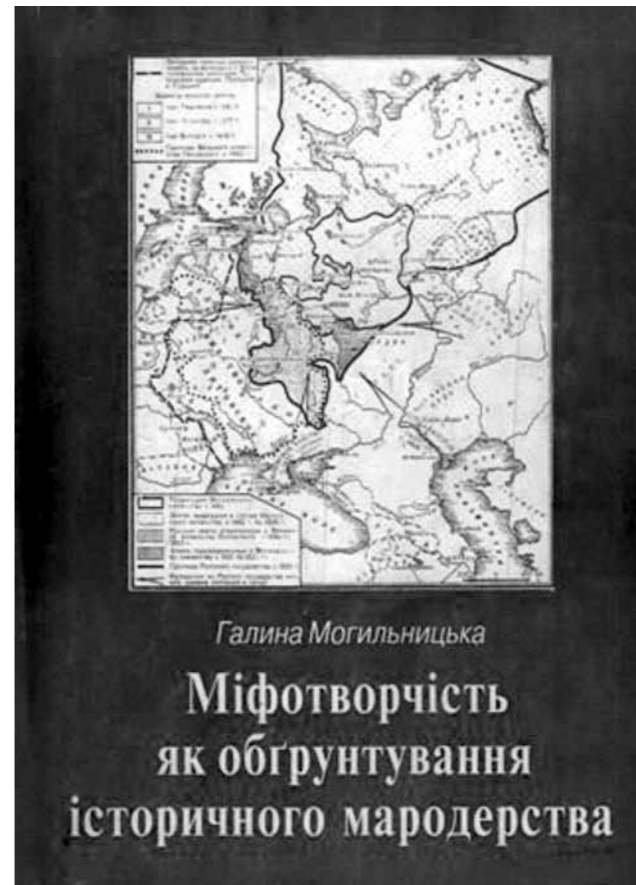
Приїхати для того, щоб подякувати Господеві за Його велику ласку, якою Він обдарує нашу багатостраждальну Україну та її народ!

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

ТРИВАЄ ЗБІРКА НА КНИЖКУ ГАЛИНИ МОГИЛЬНИЦЬКОЇ «МІФОТВОРЧІСТЬ ЯК ОБҐРУНТУВАННЯ ІСТОРИЧНОГО МАРОДЕРСТВА»

Це є вже більше ніж два і пів місяців як було зроблено перший заклик на збірку фондів для друку книжки, Галини Могильницької, «Міфотворчість як обґрунтування історичного мародерства», в російській мові. Збірка розпочалася з першого вкладу \$1000, а досі пір надійшло лише \$350 додаткових фондів, тож на цей час маємо всього \$1,350.

Бо незабаром розпочинається Великий піст, а Піст це час покаювання. І дуже хотілося б, щоб в цей час сугубої молитви не розпочався так, як минулого року, коли саме в цей час був відібраний Крим і захоплений Донбас.

Замість «Господи, помилуй мене» довелося мовити «Господи спаси Україну». Цього року ситуація набагато гірша. У період підготовчий до Великого посту нанесені артилерійські удари по Маріуполю і Краматорську - мирних містах Донбасу. Продовжують гинути мирні люди. Господи, спаси нас від смертоносної зброї «православних братів». Навчи нас розсудливості, навчи смирення і рішучості! Ми не надіємось на князів і на синів людських бо в них немає спасіння, тільки на тебе уповаємо і притікаємо до Тебе з молитвою за Україну!

Ієродиякон Меркурій (Скорород)

Було б бажано щоб ми зібрали хоч \$2000, це уможливило б надрукувати 1,500 примірників.

Зрозуміло, що на цей час, ми всі активно збираємо фонди для допомоги українським військовикам, пораненим та сім'ям постраждалих українських бійців. Але треба пам'ятати, що ворог також веде цей інформаційну війну, якій на мою думку, ця книжка має великий потенціал протистояння його неправді. Цебто, в книжці наświetлюється, що росіяни не є слов'янами (вони є угро-фини які не належать до індо-європейських народів) та що їхня «православна» церква має більше музультманської ідеології ніж християнської. А знання є сила.

Закликається всіх, хто бажає прилучитися до цього проєкту з пожертвою, перешлите вашу жертву на Фонд Багряного. В середині травня я замовлю друк цієї книжки на ту суму фондів які будуть в диспозиції на той час.

З повагою, Олександр Полець (США)

Чеки писати на: Bahriany Foundation, Inc., а в меморіалі зазначити «на Міфотворчість...» і надіслати на:

Bahriany Foundation, Inc.
19669 Villa Rosa Loop
Fort Myers, FL 33967
USA

ОМАНА МІНСЬКИХ УГОД

Нині дізнаюся з мас-медіа про надії в Україні на мінські угоди. Такі собі «мирні угоди». Єдиним шляхом відновлення територіальної цілісності України є звільнення наших земель, захоплених московським окупантом, і відновлення контролю над усією ділянкою кордону, а ніякий не «особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах». І тим більше, не надання цим районам «особливого статусу». Чи цю очевидну істину вже піддають сумніву в керівництві України?...

По-друге. Ці території наразі є окупованими. Що дасть дарування їм якогось «особливого порядку» сьогодні? – Хіба що спровокує окупантів на проведення нових псевдовиборів на підконтрольних їм територіях. На ділі це ще один крок до легітимізації терористів і нового «Придністров'я» на окупованих землях. Нагадаю ще раз: московські терористи вже так робили. Хіба не безглуздо наступати на ті самі граблі – знову дарувати якісь «особливі порядки» цим «окремим районам», поки вони залишаються окупованими?

По-третє. Мирні домовленості щодня зривають саме окупанти. І, як правильно каже сам Президент, «Правда полягає в тому, що угода не працює» (інтерв'ю газеті «Bild»). Адже «Щодня з російського боку знову стріляють, часто понад 60 разів на день – у цілому перемир'я порушувалось 1100 разів», – визнає Порошенко в Берліні, констатує, що мінські угоди зазнали провалу. Отож, досить бути наївними, немов кошенята! Окупанти не будуть дотримуватися положень постанови і Закону, так само, як нині «1100 разів» порушують угоди про припинення вогню та відведення важких озброєнь. Чи хтось у цьому все ще сумнівається?!

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ◆ ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ◆ ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ◆ ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ◆ ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- ◆ УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ◆ ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 09.02.2015 г. Формат 60X84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1,86.

Друк ФОП Кругляк І.С.
Свідоцтво ДП № 160-р від 16.05.2013
м. Нікополь, вул. Шевченка, 65/44